

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 394 בס"ד ערש"ק פר' מקץ (תעסה, סעריסין) כ"ה כסלו תשע"א

פנינים ואמרות בעניני הגזירה

...האמת הוא שמלת חנוכה חג"כ"ה שיש בה מדה הנקרא בה והיא מדת מלכות שהמלך מצוה בה יהיה, וכמאמר חז"ל הקב"ה גזור וצדיק מבטלה, והקשו בזה"ק ובי' צדיקא קטרוגא דמאריה הוא אך האמת הוא שהקב"ה בעצמו מבטל, כי 'בכל צרתם לו צד' והצדיקים ע"י מעשיהם הטובים מעלים כביכול השכינה וכו'.

לא היו צריכים לנס בזים הראשון שמקודם צריך אתערותא דלתתא ואח"כ בא אתערותא דלעילא והעיקר הוא החנוך כרתיב חנוך לגער ע"פ דרכו.

הקשה הרה"ק רבי פנחס מקוריץ למה חנוכה בסוף החודש ולא באמצעיתה, למה מצוה להניחה למטה מעשרה ספחים, למה מצוה להניחה ברשות הרבים, למה דוקא בלילה, למה זמנה שתכלה רגל מן השוק. ותידין שקודם נס חנוכה היתה כביכול ירידה גדולה לשכינה שנכנסו גוים להיכל ולכן היה צריך לרדת אור גדול מן השמים שיאיר אפילו במקומות הנמוכים ולכן חנוכה בסוף החודש ולמטה מעשרה ספחים כי לעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה ספחים, ודוקא ברה"ר מקום הקליפות, ודייקא בלילה שהוא זמן התגברות המזיקים והאור מגיע אפילו לכחינת רגלים והוא שתכלה רגל מן השוק.

חנוכה חל בסוף החודש וממשיך בתחילת החודש. כי במבע הלכנה שבתחילת החודש ירבה ויצוץ ויזריח ובסוף החודש הולך וחסר עד שלא נראה כלל ואם מדמה לאדם שחשך בעדו ואין לו תקנה ילמד מהלכנה שגם הוא הולך וחסר והנה נתחדש אורה וכן להיפך אם נדמה לאדם שיש לו כל טוב ילמד מהלכנה שלא לעולם חוסן. כך שבחנוכה אנו למידין על שני צדדי המטבע.

איתא בזה"ק שהמלאכים אומרים שירות ותשבחות כי לא חסר להם כלום אבל ישראל אומרים תפלות ותחנונים כי הוא בעל חסרון תמיד וצריך להתפלל שימלא ה' חסרונו. לפי"ז תמוה איך יכולים לומר שירות ותשבחות בזה"ק שאנו כ"כ חסרים. וי"ל דלפי האמת שירות ותשבחות ותפלות ותחנונים הם הכל אחד כי כשהשירות עוזר התפלות והתחנונים הם שירות ותשבחות נמצא שהשירות ותשבחות הם תפילות ותחנונים. (מהר"י מבעלזא זיע"א)

הדו"א נר חנוכה צריך לברך (שבת כג.) הקשו וזתום' (סוכה מג.) למה בשאר מצוות [לילך סוכה וכו'] לא תקנו לברך לרואה ותיצרו עיי"ש, בשם משמואל מתרג' כידוע מזה"ק דראיה היא חכמה, ולכן בחנוכה שזכו לחכמה והתגברות תורה שבעל פה התקינו בה גם ברכה הראיה - ברכת החכמה, ואם יראה יציל הלב שלא יחמוד למה שראה העין וכו'.

ויאבק איש עמו וגו' ויגע בכף ירכו וגו' (בראשית לג) ידועים דברי חז"ל מה שכתוב ויגע בכף ירכו זה דורו של שמד שביעקב לא הצליח לפגוע רק בצאצאיו, וזו הצלחת שרו של עשו, שיצאו מזרע יעקב ערב רב שיחמיאו את אחיהם הכשרים, וכל שלא עלה עמוד השחר והכל חשוך יש מקום לשרו של עשו להאבק ולפגוע כלומר להחזיק ספקות ובלבולים ואחר שנכנס הספק נשאר צולע ורק כאשר האור של אמת ואור התורה מאיר חזק עד שמתחמם מרפא גם את הצליעה, ובמיוחד בחנוכה מאירים את החושך ע"י הנרות הקדושים ומסוגל אז להאיר בבחירות כזו שתרפא את הצליעה, וד"ל.

השפעת חכמת יון מפעפעת עד היום ומסיתה לא להאמין לכל דבר שאינו מוסבר בהגיון פשוט כי חכמת יון מורכבת משכל קר הנקרא שכל חשוך, וע"י לו' (38) הנרות מתקשרים ללו' צדיקים שבדור וביום השמיני זאת חנוכה משלימים ההתקשרות לצדיקים ומוציאה קרירות יון מן הלב.

ענין חנוכה הוא ע"ש הכתוב (משל כב) חנוך לגער על פי דרכו וגו', והיינו שבחנוכה מחמת גודל הארה יוכל גם האדם שבמדרגת גער לחנך אותו לעבודת ה' ולהכין נתיבות יושר להלך בהם וכו'. (עבודת ישראל)

המשק שיחת הרא"ש זיע"א ז' ניסן תשל"ג (קט"ז ע"ש, ס"ב)
ה'כ"א ל'צ"א ע"י א.א.

לעצמו "עם מי אני הולך עכשיו לקבר"? ואז הוא מחפש אחר האהבה החזקה ביותר והוא רוצה לאהוב את כולם. אבל הרבש"ע אינו רוצה בכזו מן אהבה, הוא רוצה אהבה שאינה תלויה בדבר, לא אהבה מתוך פחד. וכשיש אהבה שאינה תלויה בדבר אין כל פחד. כי אדם שהולך מן העולם ויש לו אחדות עם החברים אין לו כל פחד. ואפילו אם הוא מלא פגמים. ולמרות שלכל אחד יש יום הדין, ואין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, אולם כשיש אחדות בין החברים יש לו כבר שלימות של וידוי. כי במקום שיש אחדות האמיתית אין בושה לספר את הפגמים לפני החבר, ואין פגם שהחבר אינו יודע. כל אחד יודע את הפגמים מהשני היות שאין כל פחד שהחבר ילך מחר לספר את הפגמים שלו, כי בשעה שהחבר ששומע ממנו את פגמיו הוא שומע בזה את הפגמים של עצמו, ולא של רעהו המספר. וזוטאתי נגדי תמיד.

והיות שסבלנו די בגלות, כבר ארבעת אלפים ושבע מאות ושלושים ושלש שנים אנו חיים בגלות ועדיין לא הגענו לשלימות שאנו צריכים להגיע. לכן אנו צריכים לבקש מהרבש"ע שיזכה אותנו להתאחד, ולהגיע לכזו מין שלימות שנוכל להתוודות אחד לפני השני. וע"י וידוי זה נזכה שביום הדין של כל אחד אחרי מאה ועשרים שנה נזכה להגיע מיד אל הקדושה. ונזכה כולנו לביאת משיח.

ובאיזה אופן יהיה התיקון הזה, ה"יחודא שלים" יהיה "בשם כל ישראל", כמו שאומרים "לשם יחוד ... ביחודא שלים בשם כל ישראל". ואם כן אין אנו יכולים להגיע לשלימות כל זמן שלא נתאחד ביחד ונגיע לדרגא של אהבה שאינה תלויה בדבר, כמו שדוד המלך הראה את הסמל של אהבת דוד ויונתן. וכשאנו נתאחד כולנו יחד, אנו לוקחים אתנו - באמצעות התפילות שלנו - את כל הזכויות-נפש גם של המתים. כי הלא "לא המתים יהללו י-ה ולא כל יורדי דומה", וכאשר אנו מתאחדים ביחד ואוהבים זה את זה שפתותיהם דובבות בקבר.

ועל כן אנו צריכים לבקש מהרבש"ע שיזכה אותנו להתאחד כולם יחד, ושכל אחד יאהב את השני, ושלא יהיה שנאת אחים. ובפרט כאשר יש לו מדידות בלבו על חברו, שאז מאד קשה לדבר איתו על זה כי באם הוא ישפוך לפנינו את מדידות ליבו אז תבטל הקליפה ויהיה שלימות הוי". כי שלימות הוי"ה הוא ליחד שם י-ה בזה, והפירוד נובע מזה שעמלק נכנס באמצע ועושה שנאה, וכשיש שנאת אחים לא יכול להיות בחינה של שלימות שענינה ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם.

עכשיו הוא זמן שכולנו יכולים להתאחד, כאשר אנו עומדים ליד בית הקברות מקום בו אנו רואים מהי התכלית של האדם. כשחיי האדם מגיעים אל תכלית הזו הוא מלא פחד וחושב

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

394
7

שיחת הרא"ש ז"ל א' פרשת באזכר תפ"ג ה'בא לזכר' ע"מ א.א.

שהאדם יוכל לזכך את עצמו ולהגיע לבחינת האין של התורה. הרי התורה היא מאין - חכמה מאין, ואין אנו יכולים להבין כזה מין צמצום אם לא נהיה בצמצום של התורה, ואם כן האדם שחי בתוך הצמצום של הטבע צריך לבטל את מציאותו ולהגיע אל מציאות האין של התורה. כל עוד שלא נהיה בצמצום כמו התורה לא נוכל להשיגה.

ואולם התורה שקדמה לעולם לא נבראה בצמצום של הטבע, אדרבא, היא נבראה קודם לעולם וקיבלה קיום בכדי שאויר העולם שנברא אחריה כבר יהיה ספוג ומקודש עם התורה שהרבש"ע ברא, ועל ידי זה יוכלו ברואי העולם לצאת מן הצמצום של הטבע ולהגיע לבחינת הצמצום של התורה, שהיא שורש האין כאמור. אם התורה לא היתה קודמת לבריאה והיתה נבראת יחד עם האדם, לא היתה לנו את האפשרות להשיגה, היות שאויר העולם לא היה מקודש היינו כ"כ מגושמים שלא היינו יכולים להשיג את יסוד האין. ואם אנו לא נהיה בבחינת אין, לא נוכל להבין כזה מין צמצום, ולא היינו יכולים להשיג את התורה שהיא מאין - החכמה מאין. ובכדי שנוכל להשיג את התורה ברא אותה הקב"ה קודם לעולם, כדי שאויר העולם יהיה מקודש מהתורה, והכניס אותנו בהגבלה שנהיה מוגבלים - זה לעומת זה - כמו שהתורה בהגבלה שאי אפשר להשיגה. וכשנהיה בצמצום של התורה נוכל להשיגה.

זוהי תכלית העבודה של האדם - שיקדש את עצמו. לפני שהוא ניגש להבין מהי "תורה", ומה זה "צמצום התורה", הוא מוכרח לקדש את עצמו בדרך של התורה, בכדי שבסוף יגיע להבין מה נקרא קוב"ה. מה שמדברים אודותיו מצות אנשים מלומדה זה לא נקרא לדעת,

לפני מתן תורה הרבש"ע הוליד את בני ישראל אל המדבר לתת להם שם את התורה. הענין בזה הוא כי התורה היא צמצום, שהקב"ה צמצם את עצמו בתורה ובאמצעותה יוכלו ברואי העולם לדעת שיש רבש"ע, כענין שנאמר "קוב"ה ואוריתא וישראל חד אינון". ובכדי שבני ישראל יהיו מוכשרים לקבל את התורה ולהשיג את הצמצום של התורה, הולכים הקב"ה אל המדבר ששם יש פחדים נוראים והאדם אינו מאמין בחייו, ואחר שהגיעו לביטול העצמיות, יכלו לקבל את התורה. לא שייד לקבל את התורה מתוך הרחבה, כי את התורה שהיא צמצום אי אפשר להשיג אלא אם האדם יבוא ג"כ לצמצום כמו הבחינה של התורה, באופן אחר לא שייד להבין שיש רבש"ע בעולם. ועל כן הוליד הקב"ה את בני ישראל למדבר השומם שאין בו כלום, ללמד שאדם הרוצה להשיג את התורה הוא מוכרח להיות בבחינה של "שממה" כמו המדבר. אין. כלום. באופן אחר לא יכול להיות קיום התורה.

והיות שהתורה היא אין גם האדם הרוצה לקבלה צריך להיות באותו צמצום כמו הבחינה של התורה, ובכדי להגיע אל הצמצום הזה על האדם להגביל את עצמו בכל מעשיו, והוא צריך לחיות עם גדרים וגבולות כמו הבחינה של התורה. בעבור זה נתן להם הקב"ה את שלושת ימי ההגבלה, בהם ישיגו איך צריך להיות מוגבל, ובאיזה אופן עליהם להגביל את עצמם בכדי שיוכלו לקבל את הצמצום של התורה. לא שייד להכנס לבחינה של קבלת התורה באופן פתאומי, כי אף אחד לא יכול להבין את הביטול והאפסיות שלו.

והיות שהאדם נברא בטבע והוא חי בתוך הצמצום של הטבע, לכן ברא הקב"ה את התורה אלפים שנה קודם בריאת העולם, בכדי

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

394
T

לכן לפני שאדם ניגש להשיג את מציאות התורה עליו להגביל את עצמו, באותו אופן שהקב"ה הגביל את בני ישראל שלושה ימים קודם קבלת התורה, שהקב"ה נתן להם את שלושת ימי ההגבלה בכדי שיהיו מוגבלים וינקו את עצמם קודם קבלת התורה, ובזה יהיו מוכשרים להשיג את ההישג של מציאות התורה. ולהשיג את מציאות התורה פירושו להשיג את קוב"ה.

המשך יבוא אי"ה

התרגלו הרגל, אבל בכדי לחיות עם הרבש"ע בכוה מן צמצום צריך להיות מקודש. ובשביל זה צריך לקלוט את האויר של התורה כמו את התורה עצמה, וצריך לחיות עם אויר התורה בדיוק כמו עם עצם התורה, אז נוכל להשיג את מציאות השי"ת. כי רק ע"י שנשיג את התורה נוכל להשיג את מציאות ה', ואת התורה אי אפשר להשיג אלא ע"י שיהיה מקודש, ורק ע"י שיגביל את עצמו בגבולות של התורה יכול האדם להתקדש.

אי"ה נוסעים למירון ב' זאת חנוכה'

יום ה' ב' סבת תשע"א יוצאים בשעה 11.00 מרח' החשמונאים

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנין
הר"ר יחיאל פרוש ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר נחמן קירשנבויס ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר מרדכי פרוש ומשפ' להולדת הבן
הר"ר ישעי'ה קרויס ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר אהרן קרויס ומשפ' להולדת הבת
הר"ר שמואל גרינבויס להולדת הנכד
הר"ר שרגא גרינבויס ומשפ' להולדת הבן
הר"ר דוד גולן ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר גדליה סגל ומשפ' לאירוס' הנכדה
הר"ר ישראל מאיר סגל ומשפ' לאירוס' הבת
הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' לאירוס' הנין ולהולדת הנין
הר"ר אהרן רובינפלד ומשפ' לאירוס' הבן ולהולדת הנכד
הר"ר שמואל דוד רובינפלד ומשפ' להולדת הבן
הבה"ח יעקב רובינפלד לאירוסיו
הר"ר דוד דרלי ומשפ' לנישואי הבת

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' שד"י 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס:

ח.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

